

FEMADACEK

ROČNÍK 5

DNE 26. 9. '98 ČÍSLO 5

Seminář „A“, který se jako vždy konal v prostorách zvaných vinárna, opět navštívila řada seminaristů, sbor lektorský a já. Je sobota 26. září, vyhlazené, radostně naladěné a sladce vospinkané tváře všech přítomných dávají tušit bouřlivou diskusi.

Zahájil opět Milan Schejbal, a to zprávou o změnách a výhrůzkou Milana Strotzera: „Kdo přijde na náhradní představení Luďka Richtera jinam než do Sokolovny, bude vyhoštěn z Libice.“

A již je tu první otázka - či spíše provokace - kdo se pustí do *Sněhurky a sedmi trpaslíků*? Protože nastalo krátké ticho, motory všech ještě zdaleka nenaskočily, pokračoval Milan Schejbal: „Úprava pohádky byla dost razantní, zá-

kladní body původního příběhu sice zůstaly, ale příběh byl převyprávěn. Přesto šly děti s dějem, příběh pro ně přestal být nejdůležitější, šlo o okamžitou reakci - tady a teď si hrajeme na to a na to. Způsob provedení byl zcela převzat od V.Marčíka, možná až příliš zcela, protože u V.M. mi manipulace tolik nevadila.“

A už jsou tu hlasy z auditoria (konečně):

- představení na mě působilo dobře, byla jsem v pohodě, jenom bych nemusela mít tolik vstupů a zastávek. Podle mě jich bylo moc!
- hodnotíme to z hlediska dospělých, ale děti to braly i s tou manipulací, protože jim tento způsob komunikace vyhovuje
- právě proto, že byl tak dokonale převzat způsob realizace, tak jsem tomu interpretovi nevěřil
- mě spíš vadila ona, její poznámky byly zbytečné a někdy hloupé (píši hloupé, řekla blbě)
- manipulace někomu vadila úplně, někomu jen trochu, většinou nebyla příjemná

Dita Nacházellová: „Onou dívkou byly porušeny komunikační prostředky, byla jinde než partner. Hranice mezi dětským způsobem komunikace a manipulací je velmi křehká a pokud se poruší, vše spadne někam jina, než kam je mířeno. A to se právě stalo.“

Alena Urbanová: Příběh byl samozřejmě svým způsobem zcizen, jako bývají všechny takové příběhy. Záleží na tom, jak citlivě probíhá toto zcizování mezi interpretem a příběhem. Zde je interpret-herec velmi důležitý. Mně ona manipulace, která většinou vadila, nebyla milá, ale viděla jsem kolem sebe řady těch, kteří to brali.“

A co na to naše děti:

Mladší děti odmítaly způsob komunikace, starším nebyl tak cizí, ale ani jednu skupinu to příliš nezaujalo. Pro ty starší nebyl příběh dov्यprávěn, ale líbilo se jim, jak herci zvládali situaci.

A několik poznámek jednotlivých dětí: líbilo se mi to moc, bylo to moc pěkný (hlavně kulisy), humor, loutky (hlavně trpaslíci), vůbec se mi to nelíbilo, mám to na kazetě hezčí, „ta ženská“ se mi nelíbila a měla špatný komentář.

A je tu opět **Hudradlo ze Zlivi** a jejich *Doupě*.

Dita Nacházellová projevila přání, které jí všichni rádi splnili. Chtěla slyšet nejprve ty, kteří to viděli poprvé:

- nechalo mě to naprosto chladnou, byla jsem hrozně zklamaná, necítila jsem v dětech vnitřní zaujetí, dějová osa zcela bez nápadu
- moc se mi to líbilo, ty děti znám ze semináře, připadaly mi plně zaujaté a já sama jsem byla zaujatá až do konce
- bylo to velmi civilní, zasáhlo mě to
- myslím, že pro děti to bylo velmi potřebné téma a chtěly si ho plně prožít a předat dál, myslím, že i děti šly s dějem

- byla jsem zaskočená, měla jsem pocit, že to ani nechci vidět, ale jen slyšet vyprávět
- mám pocit, že téma je dětem tak blízké a jasné, že je nenutí hrát, k ničemu je netáhne, příběh se neodehrává, je pouze předáván

Dita Nacházellová: „Téma zcela úžasné. Děti těmito problémy žijí, ale mám pocit, že téma nebylo plně využito. Mrzelo mě mnoho rovin a nevěděla jsem, kam to celé směřuje. Podle informací byl příběh několikrát oprávněn (původně drogy), ale děti předváděly skutečně „svůj“ svět.“

Milan Schejbal: Divadelní tvar předpokládá, že se hraje. Každý, i ten nejautentičtější projev na jevišti je *stylizace*. Zde se příběh nebuduje, je o něm hovořeno.

Alena Urbanová: „Obsah i téma je dětem blízké. Je jejich. Proč to na mě působí tak málo autenticky, proč jakoby pouze podávaly zprávu? Mám pocit, že je jim vše tak jasné, že dovedou příběh pouze předat a nedokáží, aby se tady a teď odehrál.“

Také děti se o tomto představení letmo zmínily, ale neměly příliš chuti nějak se jím zabývat. Starší měly pocit, že šlo o zradu v partě.

- Zaznamenal Jiří Hlávka -

Seminář B

Sněhurka trochu jinak

Skupina B pod dozorem pánského tria Zborník, Zajíc a Bergman hodnotila pouze dvě představení včerejšího večera. K diskusím se přistupovalo ve stejném pořadí, jako jsme jednotlivé inscenace viděli. První byla Studna Hosín a jejich Sněhurka. Herecký pár složený z manželské dvojice předvedl zajímavé představení, které však většinou přišlo jako nedokončené. Písnička na závěr s cvičením působila jako něco, co k ději pohádky vůbec nepatří. V tomto typu hry se počítá se znalostí příběhu. Představení se staví na principu komunikace s divákem. Obecenstvo vstupuje do děje a spolupráce herec-divák tvoří klíč k celé inscenaci. Jenže:

- byla to rychlovka, která neměla konec
- informace byly naskládány, ale nebyly zviditelněné, chyběla hranice, kde by bylo zřetelné, kde jde o samotný příběh a kde o komunikaci
- vstup diváka herci umožnili pouze do jisté míry, kde se jim to nehodilo, tam dětské publikum umlčeli (viz. situace s jablkem nebo s divenkou, která má Sněhurku na kazetě)
- důležitou složkou byla improvizace, ale často chyběl cit pro míru, zvlášť u herečky, ve chvílích nejistoty se chytala berliček někoho jiného (citáty v šarži z jiných příběhů - např. z Takové normální rodinky: „To přece není žádný problém.“) Improvizace jí vůbec nešla.

Aleš Bergman: „Představení není rozhodnuté, po které hranici pojede. V každé divadelní hře by se měla zachovat gradace - střídá se silnější a slabší motiv. Tady rytmus dělal střih pohádka a komentář. Nejsilnější by měl být závěr, který z pohledu komunikační linie úplně chybí. Například by mohli, já na to pořád čekal, vrátit klukovi snědené jablko.“

František Zborník: „Měl jsem pocit, že přestali důvěřovat pohádce. Přestali ji hrát, začala jim plnit roli vycpávky. Královna přijde po druhé (ve skutečné Sněhurce to bývá až po třetí) a ohroží Sněhurku na životě. To je přece důležitá událost, jenže v tomhle příběhu nefunguje - díky komunikační linii. Herci s gusem sni celé, zpola otrávené jablko, které si předtím od někoho „jen vypůjčili“. Také by se tu měl projevit vztah. Princ by měl Sněhurku zachránit z lásky. Chybí katarze příběhu - stoupající ohrožení, dočasná smrt, polibek. Na tuto možnost Studna rezignovala. Hercům šlo o pobavení dospělých a ne o sdělení „čistého“ obsahu dětem. První třetina představení je úžasná. V intervalu deseti vteřin jsme neustále překvapováni. Tento údiv by měl mít na závěr korunu. Třeba by se mohl na druhé straně než je zavěšená kytara vysunout triangel a herečka by na něj cinkla. Fungovalo by to jako tečka pro diváka, která zřetelně chybí.“

Vladimír Zajíc: „Vstřícná poetika by se měla domyslet. Když jdou trpaslíci do práce a říkají Sněhurce: „Vyper, uvař, uklid...“, končí komunikace s dětmi a začíná komunikace pouze s dospělými. Je nastolen typ humoru pro dospělé vnímání, herci přestávají hrát pohádku. Pohádka by unesla i onen parodovaný polibek. V představení je spousta loutkářských nápadů, a i když zde loutky slouží víceméně k demonstraci, tak to v takto zvoleném klíči nevádí. Vádí neujasněnost, koho chtějí herci představením oslovit.“

Jsou hodní, že přijeli, a že jim to fungovalo

byla jedna z reakcí dětí na hosínskou Sněhurku. Představení, na které malé diváky od šesti do třinácti let napadaly asociace jako loutky, postýlky, vtipy, jak si dávali pusinky, plešatá drbna - to se jedná o mužského představitele, stejně jako v případě ošklivé krásky, hodnotily děti postojem těla. Se zavřenými očima vyjadřovaly pocit ze hry postojem od bobku po výpon. Čtyři mladší děti se úplně vypnuly, čtyři zůstaly v pohodlném postoji, dva skončily s pokrčenými koleny a dvě normálně, pouze se svěšenou hlavou, jako smuteční vrby. Potom se dětští porotci sami od sebe rozpovídali, ale jejich vyprávění nešlo ani jednou k samotnému příběhu. Dozvěděli jsme se, že:

- představení mě nezaujalo, byly tam srandovní komentáře ale jenom šest trpaslíků (stejný pocit, že jeden chyběl, měl i Franta Zborník), v jiné Sněhurce chodí královna třikrát, tady šla jen dvakrát a pak hned princ

Městský úřad v Rakovníku
odbor školství, kultury, tělovýchovy,
zdravotnictví a sociálních věcí,
oddělení Kulturního centra
do rukou Aleny Mutinské

PŘIHLÁŠKA POZOROVATELE
XVIII. národní přehlídky amatérského činoherního divadla
pro děti
POPELKA Rakovník '98

Jméno a příjmení:
Adresa bydliště: PSČ:
Telefon do zaměstnání: do bytu:
datum narození: číslo OP:

Objednávám ubytování (zakroužkujte objednané):

v hotelu na dny	5., 6., 7. listopadu 1998
v internátu na dny	5., 6., 7. listopadu 1998
ve vlastním spacím pytli	5., 6., 7. listopadu 1998

Objednávám vstupenky na tato představení (zakroužkujte objednané)

čtvrtek 5. 11. 98 -	10:00 hod	sobota 7. 11. 98 -	10:00 hod.
	14:00 hod.		- 14:00 hod.
	16:30 hod		- 16:30 hod
	21:00 hod		
pátek 6. 11. 98 -	9:30 hod.	neděle 8. 11. 98 -	10:00 hod.
	14:00 hod.		
	17:30 hod.		
	22:00 hod.		

Souhlasím, aby mi byla vyúčtována úhrada nákladů na mnou objednané, avšak nevyužité ubytování a vstupenky, pokud nebude objednávka zrušena do 31.10.1998.

.....
podpis objednatele

Pozvání na POPELKU do Rakovníka

Čtvrtek 5. listopadu 1998

- 10⁰⁰ Kino Lužná
Spolek divadelních ochotníků v
Bráníku Praha
Vratislav Marek
Princezna ze mlejna
- 14⁰⁰ Kino Lužná
Divadlo Hanácké obce Prostějov
Alfréd Radok, Marie Tesařová
Podivné příhody pana Pimpipána
- 16³⁰ KC Rakovník
Turnovské divadelní studio
Alois Jirásek
Báchorka o lípě
- 21⁰⁰ KC Rakovník
Absolventské představení KPR
Anna Balatová a kol. z Benešova
Hans Sachs
Posel z Ráje

Pátek 6. listopadu 1998

- 9³⁰ Kino Lužná
Divadlo KLYH Lisice
Josef Lada, Alex Koenigsmark
Nezbedné království
- 14⁰⁰ KC Rakovník
Malá scéna ZUŠ Zlín
Tomáš Pěkný
Havrane z kamene
- 17³⁰ KC Rakovník
Jean-Loup Dabadie, Jerome Savary
a kol. souboru
Mušketyři ze IV.B
- 22³⁰ KC Rakovník
Absolventské představení KPR
Hana Kotyzová a kol. ZUŠ
Prostějov
Zdeněk Svěrák
Kolo se zlatými ráfky

Sobota 7. listopadu 1998

- 10⁰⁰ KC Rakovník
Scéna Kralupy nad Vltavou
Jana Klatovská, Jiří Chmelař
Popelka
- 14⁰⁰ LDO LŠU Valašské Meziříčí
Bohumila Plesníková podle sbírky
japonských pohádek
„Prodaný sen“
Dlouhá střapatá
- 16³⁰ Kino Lužná
Mladá scéna Ústí nad Labem
Kristina Herzinová
Čarovné tóny

Neděle 8. listopadu 1998

- 10⁰⁰ KC Rakovník
Absolventi katedry výchovné dra-
matiky DAMU Praha
host přehlídky
Tomáš Pěkný
Havrane z kamene
- 11³⁰ KC Rakovník
Zakončení přehlídky

Tylovo divadlo v Rakovníku je v re-
konstrukci a bude se tentokrát hrát v kině
v blízké obci Lužná a v sále Kulturního
centra v Rakovníku. Pro účastníky Popel-
ky a pozorovatele jsou zajištěny svozové
autobusy. Rozborové semináře se bude
konat v přízemním foyeru Kulturního
centra.

Přihlášky pozorovatelů je třeba zaslat
nejpozději do 20. října 1998 na adresu

Městský úřad v Rakovníku
odbor školství, kultury, tělovýchovy,
zdravotnictví a sociálních věcí
oddělení Kulturní centrum
do rukou Aleny Mutínské
269 01 Rakovník

Tiskopis přihlášky je na druhé straně listu!

Seminář scénického svícení

Klub režisérů SČDO spolu s oblastním předsednictvem SČDO Střední Morava a ve spolupráci s Městským kulturním střediskem v Němčicích nad Hanou pořádají seminární dílnu o scénickém svícení.

Zahájení v pátek 20. listopadu 1998 v 18 hodin.

Ukončení v neděli 22. listopadu ve 12,00 hodin.

Místo konání jeviště a přilehlé prostory MěKS Němčice nad Hanou

Vedoucí lektor Václav Müller z Brna.

Seminář bude mít výrazně dělný charakter - bude se prakticky cvičit na místním dobře vybaveném jevišti. Seminář je určen jak osvětlovacím technikům, tak hlavně režisérům, aby se seznámili s možnostmi vytvoření potřebné nálady inscenace a s technickými možnostmi vybavení jeviště.

Účastníkům se doporučuje publikace Müller, Felzman: Světlo v rukou režiséra.

Účastnický poplatek Kč 80,- bude hrazen přímo na místě. Účastníci si dále hradí cestovné, nocležné cca Kč 50,- a stravu. Pořadatelé hradí pronájem prostor, lektora a další náklady. Přihlášku nutno zaslat nejpozději do 30. listopadu 1998 na adresu:

Městské kulturní středisko

Dolní brána 399

798 27 Němčice nad Hanou

Tiskopis přihlášky je na druhé straně listu!

VARI
ZAHRADNÍ A FARMÁŘSKÁ TECHNIKA

Přihláška

**Na seminární dílnu o scénickém svícení
konanou ve dnech 20. - 22. 11. 1998
v Němčicích nad Hanou**

Jméno a příjmení:

Adresa bydliště: PSČ:

Telefon do bytu: Do zaměst.:

Datum narození: Číslo OP:

Povolání /studium/:

Pracuji v div. souboru jako:

Jsem členem div. souboru:

Jsem členem ochotnické organizace: SČDO, ADA, DCP, jiné. *

Požaduji zajistit ubytování: ano ne *

Účastnický poplatek ve výši Kč 80,- uhradím na místě konání semináře.

V

Dne:

.....
podpis účastníka

* nehodící se škrtněte

- líbilo se mi to, bomba, bylo by to pro malé děti, důležité je, jak to dobře technicky fungovalo
- pěkné kulisy a trpaslíci, žádné výhrady
- děda to umí vyprávět líp, nezaujalo to
- nelíbilo se mi to, na kazetě je to lepší
- na kulisy jsem špatně viděl, a tak jsem na výkres nakreslil to, co by asi tak v té pohádce mohlo být
- žena neměla vtipné komentáře

Představení by se podle dětí mohlo jmenovat Sněhurka aneb: ptákoviny, spodřary Šmudly, humorné komentáře, zamilovaný Šmudla, zlá královna, zrcadlo nikdy nelže nebo kouzelný les a od té doby to prý bylo dlouhé a nudné.

O zbytečných rvačkách

Téměř kmenové divadlo libického FEMADu Hudradlo ze Zlivi zahrálo další z autorských představení Mirka Slavíka jménem Doupě. Průzkumná skupina dětí pod vedením Marie Poesové tuto hru příliš nehodnotila, děti se pouze snažily přečíst příběh. Nikomu však nebylo pořádně jasné, proč Denisa přespávala v doupěti. Děti si myslely, že proto, poněvadž:

- maminka byla v nemocnici
- se bála tatínka, který nebyl její opravdový tatínek
- aby nedostala mamčinu nemoc
- bála se tatínka, aby jí neublížil

Problematika drog a cigaret kolem dětských diváků úplně prošuměla a jiný problém - „Tatínek má rád mě“ - děti vůbec nezaregistrovaly.

A naše dospělácká B skupina? Snažili jsme se hledat odpověď na otázku, proč jsme na závěr tleskali. Nikdo z nás na to nebyl schopný okamžitě odpovědět. Nakonec začala poněkud rozpačitá debata, ve které se objevily následující názory:

- téma je dětské, ale nenašla jsem, o čem se vlastně hrálo
- zpětně jsem odečítala, že šlo o retro
- pochopila jsem, že šlo o zneužívání, díky stroji a hlasu z kazetáku (výslech), líbilo se mi, že jsem to pochopila až během hry
- ze začátku mi to přišlo jako deník

Vladimír Zajíc: „Je to tezevitě napsaná hra. Děti se na scéně perou a není vůbec jasné proč. Problém je jak v textu, tak v jazyku. Jde o falešný obraz ulice, kde chybí autenticita.“

Aleš Bergman: „Je to špatně divadelně udělaná hra. Nejhorší, co jsem od Mirka viděl. Od první třetiny mi bylo jasné, jak to skončí. Takové téma lze hrát pouze jako jednorázovou záležitost. Nejhuř se hraje to, co jsem sám.“

František Zborník: „Připadá mi, jako by se Mírek snažil nezasahovat do dětského tématu, na druhé straně ho chtěl sdělit. Vypadá to, jako by se Mírek tématu zalekl a kromě toho: „Je vůbec dítě schopné takový příběh zahrát?“ Mírek Slavík vždy bere divadelní látku od dětí, někdy více jindy méně úspěšně. V Doupěti se na jevišti objevuje autenticita prožitku v určitých situacích - rvačky (dívenka, která dostala od kluka facku, měla otisk jeho dlaně ještě při děkovačce), která však funguje jako teze. Hra se musí umět napsat. Rvačka by měla posouvat děj, a to tady nehraje. Je to především věc autora. A kromě toho se opět musím vrátit k otázce: „Kdyby hra byla dobře napsaná, dovedlo by dítě vůbec takový silný příběh zahrát?“

- Zaznamenala Štěpánka Mikešová -

Seminář dětí D3

Sněhurka a sedm trpaslíků

Asi nás nejvíce na představení zaujala scéna a vtipné nápady (např. zavěšení kytary, trpasličí postýlky). Zajímavější ve hře byla komunikace s publikem, než samotný příběh. Herecký výkon loutkáře v improvizacích se nám líbil oproti jeho partnerce, na které bylo znát, že její improvizace působila uměle. Nepochopili jsme proč nám na začátku tvrdili, že je trpaslíků jen šest i když jich ve skutečnosti bylo sedm. Některým z nás se moc nelíbily odbočky od děje ve druhé části.

Doupě

Přišlo nám to jako ze života obyčejných dětí. Výslech by bylo vhodnější přesunout na začátek příběhu, protože by upřesňoval lépe děj příběhu. Některé scény ale byly přehnané, zvláště scéna zvracení. Nebylo jasné, jaký předmět Denisa předává Káče. Nevěděli jsme, kdo je Bára, je-li to sestra nebo matka Denisy. Představení inspiruje k zamyšlení o drogách.

Improvizace

Myslíme si, že to sem vůbec napatřilo. S improvizací to nemělo nic společného (někteří to už viděli, a je to pořád stejné), protože nevnímali okolní zvuky. Strašně zdouhavé scény, ale pěkné nápady. Nelíbila se nám krev. Myslíme si, že to bylo spíš určeno dospělým. Je to určeno pro lidi, kteří mají rádi avantgardní divadlo.

- skupina D3 -

Divadlo jako prostředek vyučování

Pod tímto titulkem jsem ve Femad'áčku číslo 6 na loňském FEMAD popisoval práci semináře C, vedeného Romanem Musilem, učitelem dramatické výchovy na Střední pedagogické škole v Berouně. Seminář C je určen učitelům či studujícím tento obor.

V letošním roce jsem položil v sobotu dopoledne stejnou otázku dvěma seminaristkám a samotnému lektorovi:

„Viděli jste první tři inscenace druhého víkendu FEMAD - Sněhurku a sedm trpaslíků - Improvizace - Doupě. Která z nich Vám může ve vaší pedagogické práci pomoci nejvíce, a která vůbec ne?“

Jako první odpovídala studentka Jolana z Cekova u Zbiroha:

Mně osobně se nejvíce líbila Improvizace venku na ulici, a myslím si, že by více vynikla v uzavřeném prostoru Sokolovny, protože ty zvuky byly nádherný i když deprimující. Ale pro práci s dětmi bych spíše volila Sněhurku. S tou bych asi mohla lépe pracovat v dramatickém kroužku, protože

děti se do inscenace mohly zapojit a každé dítě si do toho může něco přidat z vlastní iniciativy. Byla to práce inspirativní.

Na stejnou otázku mi pak odpovídala paní Vlasta, učitelka dějin teorie divadla pražské konzervatoře:

Já se přiznám, že bych dokázala využít druhou inscenaci v Sokolovně t.j. Doupě Mírka Slávika, protože si myslím, že je to inscenace ve které převažovaly pozitivní stránky. Představení se mi líbilo, po všech stránkách, hlavně po stránce pedagogického a režijního vedení. Mělo to určitý příběh, poentu i gradaci, líbil se mi i výkon dětí přestože jsem tady na festivalu slyšela, že mají lepší inscenace. Mohu říci, že bych dokázala využít této inscenace při práci k navedení dětí k diskusi o jejich životních problémech. Myslím, že využití této inscenace je všestranné. Samozřejmě, to téma, které Mírek Slavík použil může být čitelné jen pro určitou věkovou kategorii např. od 12 let. Problém, který se tam řeší je doznívám se právě téma pro tento pubertální věk, kdy se děti musí vyrovnávat s podobnými situacemi i když nemusí být tak vyhodnoceny jako v této inscenaci.

V závěru se k této otázce vyjadřoval i pedagog, lektor tohoto semináře Roman Musil:

Účelem tohoto semináře není hodnotit představení postránce divadelní, to přenecháváme odborníkům, ale přivádím seminaristy na to, jak lze tu kterou inscenaci využít při vyučování. Hovořil jsem letos s absolventkou loňského semináře C, a snažil jsem se od ní dozvědět, zda využila toho co zde získala ve škole. Byl jsem potěšen, když mi potvrdila, že se odhodlala použít této techniky a dokonce se pochlubila, že se zabývali jedním

divadelním představením při různých předmětech z různých pohledů celý měsíc. A přes tento pohled a abstraktní vidění lépe získávala zájem dětí o daný předmět. A to je vlastně cílem tohoto semináře. A abych vám konkrétně odpověděl na Vaši otázku, nejvíce bych asi využil inscenace Sněhurky ve které šlo hlavně o komunikaci, protože příběh je známý a pro naše účely nebyl tím nejdůležitější v inscenaci. Ale ta práce s dětmi, ona komunikace a bezprostřednost to je materiál pro pedagoga. Pochopitelně, že i obě další inscenace by se daly zpracovat, nevylučoval bych žádnou. O všem si přece můžeme povídat a pracovat s tím co vidíme. Když jdeme s dětmi do divadla, také zpravidla nevíme co uvidíme a musíme hledat pro nás to podstatné pro naše použití

V diskusi o pocitech z inscenace Sněhurky došlo k vážnému problému přístupu interpretů k dítěti, které přistoupilo na jejich výzvu a darovalo do inscenace jablko. Většina se domnívá, že to bylo nefér jednání a narušení vztah herce a diváka dítěte. Slušností by bylo poděkovat a darovat jablko nové, protože dítě to může pokládat za podvod na něm. Nebo najít jiný způsob omluvy.

Seminář pokračoval a lektor zadal seminaristům otázku o čem si myslí, že bude inscenace Modrý Mauricius. Většina seminaristů příběh neznala a tak nejprve nastala diskuse co to vlastně ten Mauricius je. Po zjištění, že se jedná o jednu z nejvýznamnějších známek světa začaly se rodit nápady o čem, že to lze hrát. Nejen v seminaristech, ale hlavně pak v praxi lze dětivyprovokovat k hledání námětů a tím zvýšit jejich zájem o inscenaci, nebo vyprovokovat zájem o místo odkud známka pochází a jsme v zeměpise atd. atd.

- otázku položil a zachytil Ondráček -

TELECOM

Zpravodaj 26. ročníku FEMAD v Libici nad Cidlinou 18. - 20. a 25. - 27. září 1998
Vydává nákladem 100 výtisků z pověření Přípravného výboru FEMAD 1998 redakční rada ve složení: odpovědný redaktor Vlastimil Ondráček, redaktori: Jiří Hlávka a Štěpánka Míkešová, technická spolupráce Jaroslav Vondruška mladší, grafika a ilustrace: MUDR. Václav Morava.

Cena Kč 2,-.